

Psalm 47

(Pasen)

①

Lukas 24:36-53

Johannes 20:24-29

Geliefde Broeder en Zuster,

*

Lukas 24:48

Het vers dat ons vandaag ten geleide zal dienen luidt: „Gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, Ik doe de belofte mijns Vaders op u komen“. Aan het einde van het Lukas-evangelie, daar hebt u 1) het verhaal van de Emmaüsgangers en 2) het verhaal „Verschijningen van Jezus“.

*

En die twee verhalen omschrijven enkele gelijkaardige dingen. Zo bijvoorbeeld de manier waarop Jezus verschijnt: **Zo plotseling is Hij daar. Zo plotseling staat Hij tussen de mensen die Hij liefheeft. En Hij komt uit wat mensen niet kunnen bepalen.**

*

Onwillekeurig doet dat ons denken aan de dag waarop Hij Zijn geliefden van de aardbodem zal weghalen: Het punt des tijds vanaf welke ieder kind van God Hem zal kunnen aanschouwen.

-

Nemen... wij dat aan? ... Dat lijkt een perspectief voor fantasten te zijn ... (net als de Opstanding zelf...). Maar het is een stuk Bijbelse realiteit. En wij prediken het. Zijn wij waaksaam, zijn wij klaar daarvoor? Leven wij in blijdschap, in opwekking, of laat alles ons tegenwoordig vrij onverschillig? „Hoort gij tot de bruid des Heren die Zijn komst wacht in de lucht? ... Lied Idh. 856 ... ?“

*

Wat opvalt is dat Jezus bij deze verschijningen op zeer rustgevende toon gaat spreken met de aanwezigen. „Vrede zij u“ klinkt het

Joh. 20:19

- bij herhaling. En alsof Zijn komen op aarde vanuit Zijn verheerlijking iets heel gewoons, en iets heel logisch is, zegt Hij (met een vleugje onbegrip misschien):
 "Wat staan jullie daar zo te kijken?"
 "Vanwaar die somberheid op jullie gelaat?"
 "Waarom zijt gij ontsteld, waarom zijt gij verschrikt, waarom komen er overwegingen op in uw hart?" "Wat zijn dat voor gesprekken die gij al wandelende met elkander voert?" (Emmaüsgangers)
 "Hun ogen waren bevangen" (Emmaüsgangers)
 Was dat niet van verdriet en onzekerheid?

Lk 24:17

- * Velen in Israël treunden om wat er in die laatste dagen gebeurd was.
 "Israël had een groot man verloren" was de gedachte. (Wij, in onze dagen zouden ook zo iets zeggen....)
- Jezus, de man in wie Israël zijn hoop gesteld had. Jezus, de koning van Israël, de man die Israël van het Romeinse juk zou verlossen, en in zachtmoedigheid, maar toch gezaghebbend zou regeren...
 Het is een droom....die nu wel voorbij is.
 Het heeft niet mogen zijn dacht men.

- * **Somberheid.** De mensen dachten somber. En ook onwetend. - niet WILLEN weten. verward. Beetje onze toestand, vind u niet? - Niet veel verschil. Ook wij zijn k.o. geslagen, of kunnen niet meer helder nadenken door allerlei dingen waarmee wij o zo nodig bezig moeten zijn.

X

De boodschap vd
Opstanding kan
niet in de computer
ingevoerd worden.
dus: onlogisch.

③

Wij staan niet meer open of onwankelbaar...

* Broeder en Zuster: "Het heeft niet mogen zijn": Maakt Jezus deze gedachte hier niet met de grond gelijk? - In eenvoudige en vriendelijke woorden? Wat een tegenstelling met de bedruktheid en de prikkelbaarheid van bij het Avondmaal of bij de kruisigingsverhalen. Jezus doorbreekt het taboe van de dood. "Alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden" (Hierbij mogen wij zeker denken aan Daniël 7 vers 27)

Lukas 24:44

* Het koningschap over Israël zal er anders uitzien dan dat aardse koningschap, dat in de verwachtingen van de vergankelijke mens lag.

Toestanden van onwetenschap werden aangepakt en ^{aangevuld} verbroken. Toen opende Hij hun verstand zodat zij de "Schriften begrepen"...

Lukas 24:45

* Jezus hield maaltijd met hen: Bij de Emmaüsgangers werd het brood gelroken. Bij het verschijnen even later in Jeruzalem is er sprake van "een stuk gelabben vis". Maaltijd houden: één in Jezus Christus... één in de broederschap... "kleingelovigen" zegt Jezus: "u hoort erbij"... Jezus zegende. "Zegenen" wil zeggen: "zich solidair stellen"... Ik ben met u...

- Jezus zegt: "lieve mensen, gij zijt als eerste erbij om te getuigen van deze dingen".

De dood heeft niet het laatste woord.

X

"Levensmiddelen
verdelen"

- * Wel de Opstanding, het nieuwe leven, de verheerlijking. „Zie, Ik maak alle dingen nieuw.“
- * Gemeente, ik wil nu even verder nadenken over de „Opstanding“ zelf. Wat houdt dat woord eigenlijk in?
 - Veel keren wordt Jezus voorgesteld als de Gekruisigde Christus. Als men al een afbeelding wil of durft maken, dan zou dat inderdaad moeten zijn: de Gekruisigde.
 - En kunstenaars hebben daar veel inspiratie aan gewijd. De Gekruisigde Christus is inderdaad de heerlijke hoop voor iedere zondaar, iedere schuldige. Dat moet gepredikt worden. Maar is het niet minstens even belangrijk dat het leeggehaalde kruis gepredikt wordt? Is het niet minstens even belangrijk dat de Opgestane levende Heiland gepredikt wordt?

Hij die uit de doden is opgestaan;
Hij die voor eeuwig leeft.
- * Als u niet in de Opstanding gelooft, dan verliest u hier kostbare tijd!
- * Ons wordt niet gevraagd om te vertrouwen op een dode Christus, zoals Hij op tal van kruisbeelden afgebeeld wordt.

Ons wordt gevraagd om te bidden tot - en om te vertrouwen op Hem, die, alhoewel als Man van alle smarten gestorven om onze zonden, OOK OPGEWEKT IS OM ONZE RECHTVAARDIGMAKING.
- Wij kunnen bidden, wij kunnen tot Jezus gaan als tot een levende en altijd tegenwoordige

en altijd luisterende Vriend.

- * Hij is niet alleen maar een herinnering zoals waarvan of waaraan de kruisbedden herinneren. Trouwens, een kruisbeeld is een beeld, en enkele O.T. teksten doen daar heel duidelijk tegenover.
 - * De Opgestane Heiland is een voortdurend bestaand Persoon, Die nu onze gebeden hoort; Die nu onze gebeden verhoort.
 - Hij leeft, en Hij leeft om het werk voort te zetten waarvoor Hij eens Zijn leven aflegde.
 - * De Heiland zit heden aan de rechterhand van de Vader, en Hij bidt voor ons (lied 575: "Ik heb een Heiland, die leeft om te bidden..."). Hij "overlegt" over ons, en zo kan Hij volkomen zaligmaken al wie door
 - Hem tot God gaat. Hem is de allerhoogste plaats in heerlijkheid en macht gegeven.
 - Hij is verhoogd verre boven alle overheid, verre boven alle heerschappij, verre boven alle kracht.
- De Vader gaf Hem alle macht in de hemel en op de aarde en Hij oefent HEDEN-die macht uit om het genadewerk te volvoeren.
- Petrus, en ook andere apostelen getuigden voor de Joodse Raad: "De God onzer Vaders heeft Jezus opgewekt, welke gij omgebracht hebt, hangende Hem aan het hout. Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden".

Hand. 5:30-31

- * Dat, mijn broeder en zuster, mag de hoop zijn van iedere gelovige. ^{Het is} Niet alleen de gestorvene, zoals Hij maar al te vaak afgebeeld wordt.
- * Jezus: is geen gering Persoon. Hij is een GROOT zaligmaker. Hij bezit het koninklijke kroonrecht van leven en dood.
- * Op Zijn woord kan elke ziel, die gelonden is door koorden van zonde en veroordeling, in één ogenblik bevrijd worden.
- * Alle verhoging en macht die Hij nu heeft, worden in liefde door Hem aangewend, ten behoeve van ons.
- * De verhoging uit het diepste lijden, de verhoging uit de diepste vernedering, de grote heerschappij die Hem toebedeeld werd - alles zal Hij gebruiken voor de
 - zaligheid van de zondaar. God is liefde.
 - Zijn genade is overvloedig. Zijn koninklijk ambt is onlosmakelijk verbonden met Zijn zaligmakersambt. Hij wil het ene niet zijn zonder het andere te zijn.
- * Broeder en zuster, het oog van deze Messias is op ons. En wat doen wij met dat besef? Daar had ik het bij het begin even over.
 - Dag na dag voorbij laten gaan? - Beetje inslapen misschien? ^X Of denken wij: "ja, dat zijn inderdaad woorden van liefde, maar wij lezen toch ook veel woorden van oordeel?"
 - En worden wij niet wat bevreesd? (zodat wij er liever niet aan denken?) Voelen wij ons niet onmachtig op alle gebied?

X
Of wekt dat bij ons toch enige nieuwsgierigheid op?

X
Het kan. En we mogen ons best eens op ons ongemak voelen als wij in Gods woord lezen.

- Misschien voelen wij "faalangst" terwijl toch Jezus voor ons de overwinning behaalde.
- * Gemeente, met de Emmausgangers, met de "elven" die te Jeruzalem waren, met Thomas in het bijzonder: **Als wij die mensen noemen: noemen wij dan niet reeds ten volle de Gemeente?**
 - "De Emmausgangers werden "traag van hart" genoemd. Zij hadden bevangen ogen, zij leekenden Hem niet.
 - Op weg van Jeruzalem naar Emmaus: Dat is op weg van de stad van verwachting naar het dorp van het dagelijkse leven.
 - En wat lezen wij? Hun harten werden beroerd, en opeens bleek dat "dorp van de dagelijkse bezigheden" niet zo belangrijk meer.
- * En dan de "elven": Zij waren "ontsteld". Zij meenden een "geest" te aanschouwen. Inderdaad, een mens aanvaardt van alles.
 - Maar de mens heeft moeite met de waarheid. Jezus echter zegt: "Ziet Mijn handen en mijn voeten. Ik ben het. Ziet en betast Mij: een geest heeft geen vlees zoals Ik heb..."
 - De apostelen hadden moeite met wat ze hoorden en zagen (Lk 24:41) Maar: daar lezen wij toch het woord "blijdschap"!
 - En dat is belangrijk. Wij hoeven niet te denken dat het van "ongeloof" naar blijdschap is gegaan, wel is het van kleingeloof naar blijdschap gegaan.

Laat ons nu even gaan kijken naar Thomas: ⑧

Thomas was sceptisch.

Thomas stelde "voorwaarden".

Thomas wilde een "tastbaar bewijs".

En eigenaardig genoeg: Jezus gaat op die vraag in. Maar: Jezus gaat op die vraag in om iets als een berisping te geven: niet alleen aan Thomas, maar aan alle aanwezigen:

Joh. 20:27

Joh. 20:29

"Wees niet ongelovig, maar gelovig..." ^{"zeer nuchter."}
"Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd?
Zalig zij, die niet ~~gezien~~ hebben en toch geloven."

Broeder en Zuster, hiermee eindigt de prediking.

Opstanding? ... Te wonderlijk? ... neen, werkelijkheid. Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?

En het is ook niet te wonderlijk als wij een medechristen ontmoeten, [✗] die zeg dat hun leven alleen zinvol is bij de wetenschap:

"De Levende Heiland is mijn schutse en mijn sterkte". "De levende Heiland is mijn zekerheid".

Amen.

X

een medechristen die ons eens het hart onder de riem steekt door te zeggen: